

H HARLEQUIN®

Romantika

AMI WEAVER

Ootamatu perekond



Ami Weaver
AN ACCIDENTAL FAMILY
2013

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A.-ga.

Kaane kujundus pärineb Harlequin Books S.A.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Mari Kolk
Korrektor Inna Viires

© 2013 by Ami Weaver
© 2013 Kirjastus ERSEN

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

E10263713
ISBN 978-9949-25-450-7

Nüüd kõik raamatud meie veebipoest www.ersen.ee ja
e-raamatud www.ebooks.ee

Esimene peatükk

Triip oli roosa.

Lainey Keeler pigistas silmad kinni, tõstis testi väriseva käega üles ja piilus siis uuesti parema silmaga.

Jah. Kahtlemata roosa triip. Võib-olla peaks ta igaks juhuks veel kord kasutusjuhendist järele vaatama...

Jessas, kuidas see küll juhtuda sai?

Olgu, ta ju teadis tegelikult, kuidas. Tegelikult teadis ta isegi, millal see juhtus. Taevas küll, oli see vast lops.

Naisele valgusid pisarad silma ja kõhus keeras, kui ta küünitask igaks juhuks testikarbi järele, teades, mida ta seal näeb. Ta teadis, et tulemus on sama mis neljal eelmisel testil – kõik erinevate tootjate omad, kõik nüüdseks prügikasti rännanud.

Ta teadis, et on igapidi jamas.

See oli siis hind, mida ta pidi maksma ühe kireöö ja paraja portsu rumaluse eest. Lainey vajus vannitoa külmadele kiviplaatidele ja toetas pea vastu kapiust. Tema kurgust kostis hüsteerilist naeru ja ta surus sõrmeotsad oimukohtadele. Enam ei olnud üldse oluline, et viisteist aastat pärast lõpetamist oli ta lõpuks hoovi tõmmanud pesapallitähe. Sellesama, kellest ta oli olnud kogu keskkooli vältel pööraselt sisse võetud.

Ja tal õnnestus saada temalt laps?

„Ja mina veel mõtlesin, et olen külma saanud,“ ütles ta oma kirjule kassile, kes teda ukselävelt seiras. Panda kõõrd-

pilk, mille ta vastuseks sai, võis tähendada ükskõik mida. „Miks mulle rasedus pähegi ei tulnud?”

Üksi ja rase. Just nüüd, kus ta alustas uue äri ja tema elu oli ebakindlam kui kunagi varem.

Mida vanemad ütlevad? Ta krimpsutas selle mõtte peale nägu. Kolmekümne kolme aastasena pidanuks ta mööda karjääriredelit ülespoole ronima. Ent oma perekonna paha-meeleks ta hoopis põrus pidevalt erinevates ametites.

Alahuult närides heitis ta viimase pilgu roosale triibule ja viskas seejärel testi prügikasti teiste juurde. Viis rasedustesti ei saanud eksida, ükskõik kui väga ta seda ka soovis. Ta pidi midagi välja mõtlema.

„Mõtlemine on ikka hea,” ütles ta ukselehel seisvale kassile. Panda näugus vastuseks. Pagan, mida ta tegema peab? Naine astus üle kassi ja kiirustas väikesesse esikusse, kust avanes vaade tibatillukesse magamistuppa. Paanika lõi tema kõhus tantsu. Ta vajab suuremat elamispiinda. Hubane kahetoaline korter tema Liiliasalu-nimelise poe peal sobis suurepäraselt ühele inimesele ja ülekaalulisele kassile. Aga kui sellesse seltskonda lisandub laps? Beebide jaoks on nii palju *asju* vaja. Ta aetas käed ikka veel lamedale kõhule. *Laps.*

Taevas küll, temast saab ema.

Ta pigistas silmad kinni ja tõrjus pisarad tagasi. Milline ema ta küll oleks? Tema eksabikaasa ja perekond ütlesid talle alatasa, et ta kipub olema tuulepäine ja vastutustundetu. Beebi tähendas vastutustundlikkust ja stabiilsust.

Aga mis siis, kui neil oli õigus? Kindlasti polnud ta kokkulekuööl erilist arukust ilmutanud.

See mõte tegi naisele haiget ja ta tõmbas sügavalt hinge. Praegu pole aega nutta. Mitte nüüd, kui ta peab poe viie minuti pärast lahti tegema. Beth Gatica, tema sõber ja alluv, oli juba allkorrusel. Naine pühkis silmad kuivaks ja püüdis mõelda.

„Millest alustada?” arutas ta valjusti, püüdes pead mõtlemiseks piisavalt selgeks saada.

Arst. Ta vajab arsti. Tema tavaline arst oli perekonnatuttav ja seepärast pidi ta kindlasti minema Traverse Citysse.

Kuna ta tundis end paremini, kui tal oli midagi teha, siis sirutas ta käe telefoniraamatu järele.

„Lainey?” Bethi hääl kõlas läbi korterit ja poodi ühendava ukse. „Kas sinuga on kõik korras?”

Lainey lappas kohmakalt telefoniraamatut ja silmitses end ukse kõrval olevast väikesest peeglist. Kas tumeblondid juuksed on juba patsist välja vajunud? Jah. Tumedad rõngad silmade all? Olemas. Kahvatu jume? Pagan võtaks. Kuhu jääb siis kuulus rasedussära? „Kõik on hästi,” hõikas ta. „Kohe tulen.”

„Väga hea. Meil on siin üks probleem.”

Muidugi oli. Lainey läks ja avas ukse, olles segamise eest peaaegu tänulik. „Mis probleem?”

„Tule vaata.” Beth pööras ümber ja tõttas pikkade tumedate lakkide lehvides trepist alla. Kui Lainey poeruumi astus, lõi talle vastu lillede värske ja mõnus aroom. Beth osutas peaga kahest klaasustega külmikust vanema suunas. „Seal sees pole piisavalt külma, Lainey. See on õige temperatuuri peale keeratud, aga sees on oma kaksteist kraadi soojem, kui peaks olema.”

„Ainult mitte seda!” *Ei!* See külmkapp pidi veel ühe aasta vastu pidama – nagu põdura käigukastiga kaubik pidi pidama vastu veel kuus kuud. Veel parem kaksteist. Kusagil ajusopis hakkas vasardama peavalu, kui ta mõtles oma peaaegu tühjale pangaarvele. Ainult ühe külmiku kasutamine tähendaks sortimendi vähendamist, mis omakorda võib tähendada seda, et ta ei suuda enam kõikide klientide soove täita. See omakord tähendaks sissetuleku kokku kuivamist. Ja praegu ei võinud ta lubada endale ainsagi sendi kaotamist.

Väide, et Liiliasalu töötas olematu eelarvega, oli veel isegi optimistlik.

Lainey tõmbas külmikuukse lahti, kuigi ta ei kahelnud Bethi sõnades. Ta märkas kohe temperatuurierinevust. Lainey toksis termostaati näpuga. Võib-olla oli ainult see katki läinud? Tal võiks ju ometi vedada.

„Helista remonditöökotta Garyle,” ütles ta Bethile. „Ja uuri, kas ta saab täna meie juurest läbi astuda.”

„Juba lähen.” Beth tõttas telefoni juurde.

Lainey läks töötava külmiku juurde, et mõned asjad ümber tõsta. Osa õrnemaid lilli tuleb kindlasti ümber kolida.

Ta surus välja paiskuda ähvardava hirmu- ja murepuhangu maha. Pole mõtet uusi jamasid tekitada, Lainey plaan oli niigi juba kuhjaga täidetud. Ta sulges silmad ja hingas sisse lillede värsket rohelusearoomi, millele lisandusid magusad, teravad ja vürtsikad noodid. Lillede lõhna sisse hingamine rahustas teda alati.

Ent täna sellest murede eemale peletamiseks ei piisanud. Rikkis külmik. Laps. Lainey ohkas vaikselt. Kui ta oleks kahe

kuu eest koju jäänud, siis oleks tal muresid vähem. Ta ise kutsus endale häda kaela. Või kui täpne olla, siis oli häda kutsunud teda.

Muidugi ei olnud ta meest tagasi lükanud.

„Gary on kell üksteist siin,” ütles Beth tema selja tagant. „Kas ma aitan sul asju ümber tõsta?”

Lainey vaatas tema poole. Poolteist tundi. „Jah. Tõstame praegu ümber ainult mõned. Ülejäänud sätime nii, et ust oleks vaja võimalikult vähe avada.” Mida külmem seal oli, seda parem tema kassaseisule. Ta ei saanud endale lubada külmikutäiest lilledest ilma jäämist.

„Kas sinuga on kõik korras, Lainey? Sa oled hirmus kahvatu,” päris Beth tõstes ämbritäit nelke tee pealt kõrvale.

Lainey tõmbas hinge. Kas ta peaks Bethile rääkima? Nad olid olnud sõbrad juba palju aastaid. Beth ei halvustaks teda Joniga tehtud vea pärast. Küll oleks hea kellelegi kõik ära rääkida...

„Lainey?” Beth tõstis pea ja tema pruunides silmades paistis mure. „Mis lahti?”

„Ma olen rase,” pahvatas Lainey ja puhkes nutma. Beth tõttas tema juurde ja oleks selle käigus peaaegu ämbri ümber ajanud.

„Oled sa kindel, kullake?”

Lainey noogutas ja pühkis pisarad ära. „Täiesti kindel.” Viis erinevat roosat triipu ei saanud eksida. Või said? „Ma pean arsti juurde minema, et lõplikult kindel olla.”

„Oh, Lainey.” Beth embas teda ja astus siis sammu tagasi. „Millal see juhtus? Ma ei teadnudki, et sul keegi on.”

Lainey sulges silmad. *Läheb lahti*. „Ega tegelikult polegi. Umbes kaheksas nädal.” Ta jättis arvutamise Bethi hooleks.

„See oli siis... Oh,” ütles Beth ja tegi suured silmad. „Sinu klassikokkutulekul.”

„Jah.” Lainey ei suutnud sõbrale otsa vaadata. Kuidas ta ükskord oma lapsele tema eostamise asjaoludest rääkima peaks?

„Ja kes siis issi on?”

„Jon Meier.” Lainey suutis vaevu tema nime öelda. „Me... ee... saime päris ruttu otsa peale.”

Beth muigas vildakalt ja avas suurt kallakimpu süles hoides külmikuukse. „Tundub küll.”

„Ma pean talle ütleva, Beth, aga ta elab nii kaugel. Pealegi polnud see midagi märkimisväärset. Me kasutasime kaitsevahendeid, aga nähtavasti...” Ta kehtas õlgu ja pühkis pisaraid. „Neist polnud kasu.” Pehmelt öeldes.

„Ega temast vist isa pole?”

„Ma ei tea.” Tegelikult olid nad küll isiklikest asjadest ka rääkinud. „Pealegi elab ta Los Angeleses. Ta tegutseb meelalahutustööstuses. Ta ei kavatsengi seda sinnapaika jätta ja Põhja-Michigani kolida.” Mees oli üpris selgelt öelnud, mida ta sellest maanurgast arvab.

„Mõnikord muudab laps asja,” märkis Beth.

„Tõepoolest.” Lainey ei tahtnud sellest mõelda. „Aga me olime üpris ühel meelel selles, kui veider kogu see lugu oli.” Niipalju siis kohustustevabast seksist. Tema kõhus olev beebi oli üpris suur kohustus. Tegelikult lausa eluaegne.

Naine tahtis pead vastu seinaga taguda. Mida ta küll mõtles, kui sel ööl Joniga kaasa läks? Kas lahutus oli tema enese-

hinnangu nii madalale tõmmanud, et ta oli valmis esimese ettejuhtuva mehega, kes talle naeratas, voodisse kargama?

Parem sellele mitte vastata.

„Ma usun, et sinust saab suurepärase ema,” ütles Beth ja Lainey tundis kõris pitsitust.

„Tõsi või?” ta ei suutnud häälevärinat varjata. Bethi kindlus liigutas teda. Tema pereliikmed läheks hulluks, kui kuulleksid, et ta on üksik, rase ja peaaegu pankrotis. Ta tõrjus selle mõtte kõrvale.

„Muidugi. Sa oled minu laste vastu nii lahke. Katsume nüüd valmis saada enne, kui Gary kohale jõuab.”

„Nüüd et see võib siis suvalisel ajal töötamast lakata?” Lainey ei suutnud uskuda, et kuulis külmikuparandaja sõnu õigesti. Aasta – ta vajab üksnes kahteist nädalst kuud. Kas see oli tõesti liiga palju tahetud? „Oled sa kindel?”

„Jah. Võime selle küll veel mõneks kuuks töökõlblikuks kōpitseda, aga sul on kindlasti uut tarvis.” Gary kortsulisest näost paistis kaastunne.

Naine tõmbas sügavalt hinge. „Tee, mis oskad, Gary. Mul on vaja, et see võimalikult kaua vastu peaks.”

Töomes noogutas ja pöördus tagasi külmiku juurde. Beth seisis leti ääres ja sättis erksavärvilisi nelke suureks kimbuks. Raha tuli, kuid kindlasti mitte piisavalt uue ega isegi mitte kasutatud külmiku ostmiseks.

„Täna teid. Toredat päeva,” ütles Beth poest väljuvale kliendile. Ja Lainey poole pöördudes: „Kuidas siis lood on?”